REZOLUCJE

V Kongresu
Międzynarodówki Komunistycznej

III.

WYDAWNICTWO KOMUNISTYCZNEJ PARTJI ROBOTN. POLSKI.

Statut Międzynarodówki Komunistycznej.

W roku 1864 założone zostało w Londynie Międzynarodowe Stowarzyszenie Robotnicze — I Międzynarodówka. W statucie generalnym Międzynarodowego Stowarzyszenia Robotniczego powiedziano:

„Wyzwolenie klasy robotniczej musi być zdobyte przez samą klasę robotniczą. Walka o wyzwolenie klasy robotniczej nie jest walką o nowe przywileje klasowe, lecz walką o zniesienie wszelkiego panowania klasowego. Ekonomiczna zależność robotników, od tych którzy przywłaszczyli sobie narzędzia produkcji, to znaczy źródła życia — jest podstawą uciemiężenia we wszystkich jego formach, podstawą nędzy społecznej, nędzy duchowej i zależności politycznej."

„Wyzwolenie ekonomiczne klasy robotniczej jest więc wielkim celem, któremu służyć musi jako środek każdy ruch polityczny. Wszelkie próby w tym kierunku nie osiągały dotychczas celu, z powodu braku jedności pomiędzy różnemi gałęziami pracy każdego kraju i pomiędzy klasą robotniczą różnych krajów. Wyzwolenie robotników nie jest zadaniem lokalnem ani narodowem — jest to zadanie społeczne. Obejmuje ono wszystkie kraje, w których istnieje współczesny ustrój społeczny. Spełnione być może jedynie przy planowem współdziałaniu tych krajów."

Dalej powiedziano w statucie Międzynarodowego Stowarzyszenia Robotniczego, że, „wyzwolenie jest zależne od teoretycznego i praktycznego współdziałania przodujących przemysłowo krajów, że obecne, nowe ożywienie i odżycie ruchu robotniczego w przemysłowych krajach Europy budzi z jednej strony nowe nadzieje, a z drugiej strony stanowi uroczystą przestrogę przed popadnięciem w stare błędy i wzywa do natychmiastowego zespolenia dotychczas rozproszonego ruchu robotniczego."

II-a Międzynarodówka, która w roku 1889 założona została w Paryżu, zobowiązała się prowadzić dalej dzieło I-ej Międzynarodówki. Ale w roku 1914 — na początku rzezi światowej runęła haniebnie, przeżarta przez oportunizm i złamana przez zdradę wodzów, którzy przeszli na stronę burżuazji.

III-ia Międzynarodówka założona w marcu 1919 r. w stolicy R. S. F. S. R, w Moskwie, oświadcza uroczyście całemu światu, że podejmuje prowadzenie w dalszym ciągu i doprowadzenie do końca wielkiego dzieła rozpoczętego przez I-e Międzynarodowe Stowarzyszenie Robotnicze.

III-ia Międzynarodówka powstała po zakończeniu wojny imperjalistycznej lat 1914—1918, podczas której burżuazja imperjalistyczna różnych krajów kazała wyrżnąć 20 miljonów ludzi.

„Pamiętajcie o wojnie imperjalistycznej"—oto pierwsze hasło, z którym Międzynarodówka Komunistyczna zwraca się do wszyst-

kich ludzi pracy, gdziekolwiek mieszkają i jakimkolwiek mówią językiem. Pamiętajcie, że dzięki istnieniu ustroju kapitalistycznego, mała garstka imperjalistów miała możność w przeciągu czterech długich lat zmuszać robotników różnych krajów do wzajemnego podrzynania sobie gardeł! Pamiętajcie, że wojna burżuazji rozpętała nad Europą i nad całym światem najstraszliwszą klęskę głodową i bezgraniczną nędzę! Pamiętajcie, że bez obalenia kapitalizmu powtórzenie się tego rodzaju bandyckiej wojny, jest nietylko możliwe, lecz nieuniknione.

Międzynarodówka Komunistyczna stawia sobie za cel: wszystkiemi środkami, aż do walki zbrojnej włącznie, walczyć o obalenie burżuazji miądzynarodowej i o stworzenie Międzynarodowej Republiki Rad, jako stopnia przejściowego do całkowitego zniesienia państwa. Międzynarodówka Komunistyczna uważa dyktaturę proletarjatu za jedyny środek, dający możność uwolnienia ludzkości od zgrozy kapitalizmu. A za historyczną formę tej dyktatury proletarjatu, Międzynarodówka Komunistyczna uznaje władzę Rad.

Wojna imperjalistyczna związała szczególnie ściśle losy robotników jednego kraju z losem proletarjatu wszystkich innych krajów. Wojna imperjalistyczna potwierdziła nanowo to, co powiedziane było w statucie generalnym I Międzynarodówki: Wyzwolenie robotników nie jest problemem lokalnym ani narodowym, jest to problem międzynarodowy.

Międzynarodówka Komunistyczna zrywa raz na zawsze z przeżytkiem II Międzynarodówki, dla której w rzeczywistości istnieli jedynie ludzie o białej skórze. Międzynarodówka Komunistyczna stawia sobie za zadanie wyzwolenie ludzi całego świata. W szeregach Międzynarodówki Komunistycznej jednoczą się bratersko ludzie o skórze białej, żółtej i czarnej, ludzie pracy na całej ziemi.

Międzynarodówka Komunistyczna popiera bez zastrzeżeń zdobycze Wielkiej Rewolucji proletarjackiej w Rosji, pierwszej zwycięskiej rewolucji socjalistycznej w historji świata i wzywa proletarjuszy całego świata aby szli tą samą drogą. Międzynarodówka Komunistyczna zobowiązuje się popierać każdą Republikę Rad, gdziekolwiek ona powstanie.

Międzynarodówka Komunistyczna wie: dla osiągnięcia rychłego zwycięstwa — stowarzyszenie robotnicze walczące o obalenie kapitalizmu i wprowadzenie komunizmu—musi posiąść ściśle scentralizowaną organizację.

Międzynarodówka Komunistyczna musi staoowić rzeczywiście jednolitą partję komunistyczną całego świata. Partje działające w poszczególnych krajach stanowią jedynie jej sekcje.

Aparat organizacyjny Międzynarodówki Komunistycznej musi zapewnić robotnikom każdego kraju możność otrzymania w każdej chwili możliwie jaknajszybszej pomocy od zorganizowanych robotników pozostałych krajów.

W tym celu Międzynarodówka Komunistyczna zatwierdza następujące punkty statutu.

Statut Międzynarodòwki Komunistycznej

(przyjęty jednogłośnie przez Komisję organizacyjną V Kongresu Międzynarodówki Komunistycznej.)

I. Zasady ogólne.

§ 1. Nowe Międzynarodowe Stowarzyszenie Robotnicze jest zjednoczeniem partyj komunistycznych różnych a krajów w jedną światową partję, która jako kierowniczka i orgnizatorka rewolucyjnego ruchu proletarjatu wszystkich krajów walczy o pozyskanie większości klasy robotniczej i szerokich warstw biednego chłopstwa dla zasad i celów komunizmu, dla wprowadzenia dyktatury proletarjatu, dla utworzenia Światowego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i dla całkowitego zniesienia klas oraz urzeczywistnienia socjalizmu, tego pierwszego stopnia społeczeństwa komunistycznego.

§ 2. Nowe Międzynarodowe Stowarzyszenie Robotnicze nosi nazwę Międzynarodówki Komunistycznej.

§ 3. Wszystkie partje należące do Międzynarodówki Komunistycznej noszą nazwę: „Komunistyczna Partja" odnośnego kraju (Sekcja). W każdym kraju może być tylko jedna partja należąca do Międzynarodówki Komunistycznej.

§ 4. Członkiem KP. i MK. może być ten, kto uznaje program i statut KP. kraju, w którym zamieszkuje, oraz program i statut MK., i jest członkiem jednej z komórek partyjnych, czynnie w niej pracuje, podporządkowuje się wszystkim uchwałom partji i MK. oraz płaci regularnie składki członkowskie.

§ 5. Podstawową jednostką organizacji partyjnej, jej fundamentem jest komórka fabryczna (w fabryce, w kopalni, w warsztacie, w biurze, w sklepie, w majątku ziemskim itd.) do której muszą należeć wszyscy członkowie partji, pracujący w danem przedsiębiorstwie.

§ 6. MK. i Partje Komunistyczne zbudowane są na zasadach demokratycznego centralizmu. Zasadnicze cechy jego są następujące:

a) Wybory zarówno niższych jak i wyższych organów partyjnych na walnych zebraniach członków partji, na konferencjach i zjazdach partyjnych,

b) perjodyczne sprawozdania organów partyjnych wobec ich wyborców,

c) obowiązkowe uznawanie uchwał wyższych organów partyjnych przez niższe, ścisła dyscyplina partyjna i szybkie dokładne przeprowadzanie uchwał Egzekutywy MK., oraz kierowniczych organów partyjnych. Zagadnienia partyjne dyskutowane są przez członków partji oraz przez organizacje jedynie do chwili rozstrygnięcia ich przez odpowiednie organy partyjne. Po przyjęciu uchwały przez Kongres MK., przez Zjazd partyjny, lub przez kierownicze organy partji, uchwała ta musi być bezwzględnie przeprowadzana także i wtedy, gdy część członków, lub część organizacji lokalnych nie zgadza się z nią.

W warunkach nielegalnych dopuszczalne jest mianowanie niższych organów przez wyższe, oraz kooptacja z zatwierdzeniem przez wyższe organy partyjne.

II. Kongres Światowy M. K.

§ 7. Najwyższym organem MK. jest Kongres Światowy wszystkich należących do niej partji (sekcji) i organizacji. Kongres Światowy wyjaśnia i rozstrzyga najważniejsze zagadnienia programowe taktyczne i organizacyjne, związane zarówno z działalnością MK.' jako całości, jak i z działalnością jej poszczególnych sekcji. Kongres Światowy posiada wyłączne prawo zmieniania programu i statutu M. K.

Kongres Światowy zbiera się z reguły najmniej raz na dwa lata. Termin zwołania Kongresu ustalony jest przez Egzekutywę MK. wszystkie sekcje wysyłają delegatów, których liczba określona jest przez Egzekutywę MK.

Liczba głosów decydujących z każdej sekcji ustalana jest za każdym razem przez specjalną uchwałę Kongresu, z uwzględnieniem liczby członków partji i politycznego znaczenia jej kraju. Mandaty imperatywne *) są niedopuszczalne i zgóry uznawane za nieważne.

§ 8. Nadzwyczajny Kongres Światowy MK. zwołany być może na żądanie tych partyj, które na ostatnim Kongresie miały razem niemniej jak połowę głosów decydujących.

§ 9. Kongres Światowy wybiera przewodniczącego MK., przewodniczącego Egzekutywy MK. i Międzynarodową Komisję Kontrolującą.

§ 10. Kongres Światowy określa za każdym razem siedzibę Egzekutywy MK.

Egzekutywa i jej aparat.

§ 11. Egzekutywa MK. jest organem kierowniczym MK. w okresie pomiędzy Kongresami Światowemi. Udziela ona wszystkim partjom i organizacjom, należącym do MK. dyrektyw obowiązujących i kontroluje ich działalność.

Egzekutywa MK. wydaje swój organ centralny niemniej jak w czterech językach.

§ 12. Uchwały Egzekutywy M. K. są obowiązujące dla wszystkich sekcji i przeprowadzane być muszą bez zwłoki. Sekcje mają prawo apelować od uchwał Egz. M. K. do Kongresu. Jednak aż do zawieszenia tych uchwał przez Kongres sekcje **nie są wolne** od obowiązku przeprowadzenia tych uchwał.

§ 13. Organy centralne sekcji należących do M. K. odpowiedzialne są wobec swych zjazdów partyjnych i wobec Egzekuty-

---

*) Mandaty imperatywne — zobowiązujące delegata do głosowania na Kongresie w myśl stanowiska organizacji wysyłającej delegata i do nieodstępowania od tego stanowiska bez względu na rezultaty dyskusji i uchwałę Kongresu.

wy M. K. — Egzekutywa M. K. ma prawo skasować uchwały zarówno organów centralnych, jak i zjazdów sekcji, względnie zmienić je, oraz pobierać uchwały, których przeprowadzenie obowiązuje organy centralne (patrz § 12).

§ 14. Egz. M. K. ma prawo wykluczyć z M. K. partje, grupy, lub pojedyńczych członków, którzy wykraczają przeciwko programowi, statutom, lub uchwałom Kongresów światowych lub Egzekutywy. Partjom takim, lub poszczególnym osobom przysługuje prawo odwołania się do Kongresu światowego, oraz do rozszerzonej Egzekutywy.

§ 15. Egzekutywa M. K. zatwierdza program każdej sekcji M. K. W wypadku nie zatwierdzenia programu jednej z sekcji, przysługuje tejże prawo odwołania się do Kongresu światowego.

§ 16. Pożądane jest publikowanie uchwał i oficjalnych dokumentów Egz. M. K. we wszystkich pismach partyjnych sekcji M. K., zaś dla organów centralnych publikowanie to jest obowiązujące.

§ 17. Egz. M. K. ma prawo przyjmować do M. K. z głosem doradczym organizacje i partje sympatyzujące z komunizmem, lub zbliżone do M. K.

§ 18 Egz. M. K. wybiera zpośród siebie Prezydjum, które jest ciałem stale funkcjonującem i w okresie pomiędzy posiedzeniami Egzekutywy kieruje całokształtem pracy. Prezydjum zdaje sprawę Egzekutywie M. K. ze swej działalności. Przewodniczącym Egzekutywy, zarówno jak i Prezydjum jest przewodniczący Międzynarodówki Komunistycznej.

§ 19. Egzekutywa M. K. wybiera Orgbiuro, do którego należy omawianie wszystkich zagadnień organizacyjnych Egzekutywy M. K. i pobieranie odpowiednich uchwał. Przeciwko uchwałom Orgbiura przysługuje odwołanie się do Prezydjum, jednak uchwały te pozostają obowiązujące aż do chwili zawieszenia ich lub zmienienia przez Prezydjum. Egzekutywa M. K. ustala skład Orgbiura. Sekretarjat Egzekutywy należy do Orgbiura.

§ 20. Egz. M. K. wybiera Sekretarjat który jest organem wykonawczym Egzekutywy, Prezydjum i Orgbiura.

§ 21. Egzekutywa M. K. wybiera Redakcję miesięcznika M. K. zarówno jak redaktorów innych wydawnictw M. K.

§ 22. Egzekutywa M. K. ustala Międzynarodowy Sekretarjat dla komunistycznego ruchu kobiecego i wspólnie z nim pobiera wszystkie konieczne dla międzynarodowego ruchu kobiecego uchwały zarówno natury politycznej, jak organizacyjnej.

§ 23. Egz. M K. organizuje wydziały: Informacyjno-statystyczny, Agitacyjny, Propagandystyczny, Organizacyjny, oraz wydział Wschodu. Egz. M. K. ma prawo tworzyć w razie potrzeby dalsze wydziały i wogóle jaknajbardziej celowo kształtować swój aparat pracy.

§ 24. Egz. M. K. i Prezydjum M. K. mają prawo posyłać do poszczególnych sekcyj swych pełnomocników. Pełnomocnicy Egz. M. K. dopuszczeni być muszą na wszystkie zgromadzenia i posiedzenia, zarówno organów centralnych, jak i organizacji lokalnych sekcyj, do których zostali wysłani przez Egzekutywę. Pełnomoc-

nicy Egzekutywy M. K. przeprowadzają swe zadanie w najściślejszej łączności z centralą odnośnej sekcji.

Mimo to jednak na zjazdach, konferencjach, lub naradach, zwoływanych przez centralę sekcji, pełnomocnicy mogą w interesie konsekwentnego przeprowadzania dyrektyw Egz. MK. reprezentować stanowisko odmienne od stanowiska centrali odnośnej partji. Na pełnomocnikach Egzekutywy spoczywa szczególny obowiązek kontrolowania tego, jak sekcje przeprowadzają uchwały Kongresu i Egzekutywy.

§ 25. Posiedzenia Egzekutywy odbywają się conajmniej raz na miesiąc. Posiedzenia są prawomocne, jeśli obecna jest conajmniej połowa członków Egzekutywy.

Rozszerzona Egzekutywa.

§ 26. Dla rozwiązania spraw szczególnie ważnych, które nie muszą być załatwione natychmiast, Egz. M. K. zwołuje w okresie pomiędzy Kongresami Światowemi, najmniej dwa razy do roku, posiedzenia Rozszerzonej Egzekutywy.

W posiedzeniach rozszerzonego plenum biorą udział oprócz członków Egzekutywy przedstawiciele poszczególnych sekcyj. Liczbę przedstawicieli poszczególnych sekcyj na posiedzenie rozszerzonej Egzekutywy ustala Kongres M. K.

Pozatem rozszerzone plenum Egzekutywy M. K. musi się zbierać bezpośrednio przed Kongresem Światowym.

V. Międzynarodowa Komisja Kontrolująca.

§ 27. Zadania Międz. Kom. Kontr. wybieranej na Kongresie Światowym są nast.:

a) badanie zażaleń poszególnych członków lub całych organizacji przeciwko zarządzeniom dyscyplinarnym, powziętym przeciwko nim przez ich sekcje, oraz składanie wniosków Egz. M. K., która pobiera następnie uchwały.

b) Rewizja rachunkowości Egz. MK.

c) Rewizja rachunkowości poszczególnych sekcji na wniosek Egz. MK, Prezydjum lub Orgbiura.

Komisja Kontrolująca nie wtrąca się do konfliktòw politycznych i organizacyjnych poszczególnych sekcji MK.

Siedzibę Miedzynarodowej Komisji Kontrolującej ustala Egz. MK. wspólnie z Kom. Kontr.

VI Stosunki pomiędzy sekcjami MK. a Egzekutywą.

§ 28. Komitety Centralne wszystkich sekcji MK. zarówno jak i organizacji sympatyzujących przyjętych do MK., obowiązane są do systematycznego posyłania Egz. MK. protokołów swych posiedzeń, oraz sprawozdań ze swej działalności.

§ 29. Złożenie mandatu bądź przez poszczególnych towarzyszy z Komitetów Centralnych poszczególnych sekcji, bądź przez całe grupy, należy uważać za dezorganizowanie ruchu komunistycznego. Każde stanowisko kierownicze w partji komunistycznej

należy do MK., a nie do piastującego mandat. Członkowie Komitetu Centralnego każdej sekcji mogą złożyć swe mandaty jedynie za zgodą Egz. MK. Ustąpienia dozwolone przez Komitety Centralne poszczególnych partyj bez zgody Egzekutywy są nieważne.

§ 30. Sekcje MK., szczególnie sekcje krajów ze sobą sąsiadujących nawiązać powinny pomiędzy sobą jaknajściślejszą łączność organizacyjną i informacyjną. Łączność ta może być urzeczywistniona przez wzajemne reprezentacje na Kongresach i Zjazdach, jak również przez wzajemną wymianę sił kierowniczych, za zgodą MK.

Kopje sprawozdań tych przedstawicieli dla ich sekcji winny być przesyłane MK.

Dwie lub więcej sekcji (jak np. sekcje skandynawskie lub bałkańskie), które na gruncie wspólnych walk politycznych są szczególniej ze sobą związane, mogą, za zgodą Egzekutywy w celach wspólnych i systematycznie koordynowanych akcji tworzyć federację, działającą pod kontrolą i kierownictwem Egz. MK.

§ 31. Sekcje MK. muszą wpłacać do Egz. MK. stałe składki, w wysokości określonej przez Egz. MK.

§ 32. Wszystkie partjyne Zjazdy krajowe, zarówno zwykłe, jak i nadzwyczajne mogą być zwoływane przez sekcje Kominternu jedynie za zgodą Egz, MK.

Jeśli Zjazd partyjny nie odbywa się, przed Kongresem Światowym, wówczas dana sekcja winna (przed wyborem delegatów na Kongres) zwołać Konferencję partyjną lub posiedzenie plenarne Komitetu Centralnego dla omówienia zagadnień, mających bvć przedmiotem rozważań Kongresu.

§ 33. Międzynarodówka Komunistyczna Młodzieży jest pełnoprawnym członkiem MK. i jest podporządkowana Egzekutywie MK.

§ 34. Każda Partja Komunistyczna musi być przygotowana do prowadzenia działalności i w warunkach nielegalności. Egzekutywa MK. jest obowiązana okazywać partjom paparcie w ich przygotowaniach do pracy nielegalnej, oraz pilnować, aby ta praca była przeprowadzona.

§ 35. przesiedlanie się członków MK. z jednego kraju do drugiego dozwolone jest tylko za zgodą KC. odnośnej sekcji. Komuniści, którzy zmienili swe miejsce pobytu, obowiązani są wstąpić do sekcji kraju, w którym się znaleźli. Komuniści, którzy wyjechali z granic swej sekcji bez zgody KC. nie mogą być przyjęci do innej sekcji MK.

Rezolucja w sprawie przebudowy partji na podstawie komórek fabrycznych.

1. Zasadnicza różnica pomiędzy rolą i działalnością Partji Komunistycznej a partji socjaldemokratycznej znajduje wyraz również w odrębnych formach organizacyjnych obu partji.

Partja socjaldemokratyczna nastawiona jest całkowicie na działalność reformistyczną w ramach demokracji burżuazyjnej a zwłaszcza na parlamentarną działalność wyborczą.

Dlatego też partja socjaldemokratyczna w budowie swej opiera się na okręgach wyborczych, i podstawową jej jednostką są grupy lokalne, utworzone według miejsca zamieszkania członków. Lecz Partja Komunistyczna, która prowadzi najszersze masy robotnicze do walki rewolucyjnej o obalenie kapitalizmu i zdobycie władzy, musi mieć inną budowę organizacyjną, gdyż główny jej punkt oparcia znajduje się w fabrykach.

Partja Komunistyczna musi mieć podstawę organizacyjną w samych masach robotniczych, w fabryce w miejscu pracy.

Dopiero zbudowanie partji na podstawie komórek fabrycznych umożliwia jej prawdziwie trwały i ścisły kontakt z masami. Przy takiej budowie organizacyjnej partja będzie mogła stale być w toku wszystkich potrzeb i nastrojów robotniczych i będzie zdolna reagować na nie. Budowa taka umożliwia partji trwały wpływ na masy i rzeczywiste kierownictwo, oraz organizowanie walki rewolucyjnej z przedsiębiorcami, faszyzmem, państwem kapitalistycznem, walki o władzę. Zapewnia partji właściwy skład społeczny członków i jej charakter proletarjacki.

Umożliwia też — a ma to dla partji komunistycznej szczególne znaczenie — skuteczną walkę o kontrolę produkcji, a po objęciu władzy opanowanie produkcji w fabryce. „Każda fabryka jest twierdzą partji komunistycznej" — brzmi hasło Lenina.

2. III i IV Kongresy MK. wskazały z całą stanowczością na **konieczność reorganizacji partji na podstawie komórek fabrycznych** a IV Kongres stwierdził, że „Partja Komunistyczna nie może być uważana za poważnie i solidnie zorganizowaną masową partję komunistyczną, jeśli nie posiada mocnych komórek komunistycznych w fabrykach, przedsiębiorstwach, na kopalniach, kolejach i.t.d."

Doświadczenia walk partyj komunistycznych od czasu IV Kongresu Międzynarodowego całkowicie umocniły to twierdzenie i dowiodły, że uchwała IV Kongresu jest warunkiem istnienia dla Partji Kom. Szczególniej nauki wypadków niemieckich wskazują na to, że budowa partji na podstawie komórek fabrycznych jest niezbędnym warunkiem zwycięskiej walki o władzę.

Jednak, dla **wprowadzenia w życie** uchwał w tej sprawie, które Egz. MK. — w wykonaniu postanowień III i IV Kongresu — przyjęła w styczniu 1924 i które V Kongres niniejszem zatwierdza,

niezbędną jest gruntowna, energiczna, i systematyczna praca. Kongres uznaje, że przeprowadzenie tym sposobem **przebudowy partji na podstawie komórek fabrycznych — stanowi jedno z najważniejszych zadań Par. Kom. w okresie najbliższym.**

3. Kongres pragnie przytem wskazać szczególnie na pewne punkty, które wyłoniły się w praktyce partyj od stycznia, i wymagają sprostowania lub podkreślenia.

Nie może być żadnych niejasności co do tego, że uchwały III i IV Kongresu oraz rezolucja styczniowa wymagają nietylko powierzchownych zmian w strukturze partyjnej, lecz jej **rzeczywistej i gruntownej przebudowy,** według wzorów partji bolszewickiej. Przebudowa ta musi być przeprowadzana planowo i troskliwie, tak, aby partja żadnych sił nie marnowała niepotrzebnie. Znaczy to jednakże, że musi się odbywać energicznie i że dotychczasowa budowa partji (organizacja lokalna, kasowość, skład kierownictwa i.t.d.) musi być zastąpiona przez budowę na podstawie komórek fabrycznych.

W praktyce dotychczasowej, trzeba było często stwierdzać, że myśl ta nie przeniknęła jeszcze dostatecznie do partji. W wielu wypadkach komórka organizacyjna nie była traktowana jako **podstawa** organizacji partyjnej, na gruncie której musi ter z nastąpić zmiana budowy partyjnej, lecz jako **jedna z gałęzi organizacji'** która przybyła do dotychczasowych.

Dlatego też w wielu wypadkach tworzono dotychczas w rzeczywistości zamiast komórek fabrycznych, jedynie **Frakcje fabryczne,** z ograniczonemi zadaniami, co należy odrzucić. W szczególności ujawniały się nieraz odchylenia ku obarczaniu komórek partyjnych pracami wyłącznie zawodowemi.

Przeciwnie, rola oraz stanowisko komórek fabrycznych, **jako podstawy** organizacji partyjnej musi być jasno i zdecydowanie określone i znaleść wyraz w prakryce. Komórka fabryczna posiada wszystkie prawa organizacji partyjnej. Omawia ona oraz zajmuje stanowisko we wszystkich partyjnych zagadnieniach: Musi się to przejawić również **w organizacyjnej działalności** komórek fabrycznych. Komórki fabryczne muszą zjednywać oraz przyjmować członków, muszą ściągać składki od należących do nich członków, otrzymywać ze składek pewien procent, prowadzić ewidencję członków i.t.d. Komórka fabryczna przydziela każdemu członkowi pewną pracę i zobowiązuje go do wykonania tej pracy. Rozumie się samo przez się; że działalność komórek fabrycznych musi się rozciągać na wszystkie dziedziny działalności partyjnej.

4. Sens i istotna treść uchwały o przebudowie partji na podstawie komórek fabrycznych polega na tem, że **obecny skład społeczny członków partji zostanie tą drogą zmieniony i ulepszony** w ten sposób, by widoczna większość członków składała się z proletarjatu fabrycznego, i tak aby przeważająca większość członków partji mogła być ujęta bezpośrednio w komórkach fabrycznych, warsztatowych i folwarcznych. Gdy cel ten zostanie osiągnięty i komórki partyjne będą już dostatecznie liczne i mocne, wówczas zbędne będą koła, tworzone według miejsc zamieszkania. Wów-

czas członkowie nie pracujący w fabrykach winni być przyłączeni do komórek fabrycznych.

W okresie przejściowym, zanim organizacja partyjna osiągnie ten stopień (co może się odbywać rozmaicie w poszczególnych krajach i okręgach) należy brać w rachubę, jako jedną z wielu możliwości ogarnięcia niepracujących w fabrykach członków partji i powierzania im pracy partyjnej,—koła tworzone według miejsc zamieszkania.

Ponieważ co do znaczenia tych ostatnich wyłoniły się niesłuszne poglądy, V Kongres stwierdza, że koła te, tam, gdzie zostały utworzone nie powinny powodować bagatelizowania kół fabrycznych i w żadnym wypadku nie mogą być stawiane z niemi na równi pod względem znaczenia i roli. W szczególności niema mowy o tem, aby komórki fabryczne i koła tworzone według miejsca zamieszkania stanowiły dwie podstawy organizacji partyjnej. **Jedynie Komórka fabryczna jest podstawą** organizacji partyjnej, koła tworzone według miejsca zamieszkania stanowią jej boczną gałąź. Punkt ciężkości leży w fabrykach i komórkach fabrycznych.

5. Aby przystąpić w praktyce do reorganizacji partja musi się z początku skoncentrować przedewszystkiem na okręgach przemysłowych, a w nich na najważniejszych miejscowościach i najsilniejszych organizacjach. W poszczególnych miejscowościach kierownictwo musi również rozpocząć reorganizację od najważniejszych części organizacji. Oczywiście, nie oznacza to bynajmniej, aby w międzyczasie inne organizacje partyjne miały czekać z tą praktyczną robotą reorganizacyjną. Stopniowo, poczynając od najniższych części organizacyjnych do wyższych — musi się odbyć całkowita przebudowa partji.

6. W sprawie komórek fabrycznych młodzieży komunistycznej V Kongres stwierdza, że aczkolwiek partja musi dążyć do tego, aby możliwie wielu członków komórki Mł. K. w fabryce było jednocześnie członkami komórki P. K. i aby pomiędzy obiema komórkami istniała ścisła współpraca oraz wzajemne przedstawicielstwo — to jednak oprócz komórki partyjnej konieczna jest w fabryce osobna komórka Mł. K. gdyż jest ona podstawą organizacji Z. M. K. który jako całość, również posiada osobną — obok partji — organizację.

7. Kongres Międzynarodowy upoważnia Egz. M. K. by przystąpiła do stanowczego przeprowadzenia tej reorganizacji, i aby opracowała dla wszystkich sekcji M. K. instrukcje w sprawie form organizacyjnych miejscowych organizacji oraz organów centralnych partji.

Rezolucja w sprawie Związków Zawod.

I.

V Kongres Światowy Międzynarodówki Komunistycznej zatwierdza przedłożone przez tow. Łozowskiego tezy w sprawie Związków Zawodowych.

Ostateczną redakcję zatwierdzonych tez, Kongres przekazuje komisji, w której skład wchodzą tow.: Łozowski, Redecki, Semard, Dunne, Kohn, oraz po jednym członku wyznaczonym przez delegacje: Angielską, Polską, Włoską i Bałkańską.

V Kongres Światowy przekazuje dział IV tez rozszerzonej Egzekutywie i upoważnia ją do szczegółowego rozpatrzenia spraw związanych z Wiedeńskim Kongresem Międzynarodówki Amsterdamskiej oraz do opracowania odpowiednich wytycznych.

II.

V Kongres Światowy Międzynarodówki Kom. oświadcza, że stanowisko Wilhelma Szumachera i tow. w sprawie związków zawodowych, oraz ich działalność w ruchu zawodowym sprzeczne są z uchwałami V Kongresu M. K.

V Kongres potępia ich szkodliwe dla rewolucji stanowisko i działalność, która wznieciła ruch w kierunku występowania ze związków zawodowych, oraz domagała się rozbicia organizacyjnego ruchu zawodowego w Niemczech.

V Kongres Światowy wzywa wszystkich tych robotników, którzy wystąpili ze Związków Zawodowych, aby powrócili z powrotem do swych związków, oraz wogóle wszystkich robotników, aby się organizowali zawodowo.

V Kongres Światowy podkreśla, że związki zawodowe są zbiorowiskami wszystkich wyzyskiwanych, w których Komuniści prowadzić muszą swą działalność rewolucyjną, uświadamiającą i propagandystyczną. Opuszczanie związków zawodowych oznacza dezercję od rewolucji, oraz pracę idącą na rękę wrogom proletarjatu

---

Nasza taktyka w ruchu Zawodowym.

I. Zwrot w ruchu robotniczym.

Rok 1924 odznacza się następującemi cechami:

a) Ogólny i powszechny odwrót robotników został zakończony,

b) W poszczgólnych krajach i w poszczególnych gałęziach produkcji odbywają się akcje zaczepne proletarjatu, w innych krajach zyskała na sile walka obronna przeciw dalszym pogorszeniom warunków pracy.

c) Międzynarodowy reformizm umocnił jeszcze bardziej swój związek z klasami posiadającemi i obok łamistrajkostwa w akcjach politycznych, rozpoczął jednocześnie łamanie strajków ekonomicznych, podkopując przez to w miarę swych sił akcje robotnicze.

d) Międzynarodówka Amsterdamska odsłoniła swe oblicze ententofilskie i imperjalistyczne (zajęcie Ruhry, popieranie planu rzeczoznawców itd.). Utworzyła się w niej mniejszość, niezorganizowana jeszcze i politycznie nieokreślona, lecz niezadowolona ze starej taktyki.

e) Niezadowolenie w masach robotniczych i drobnomieszczań-

skich w niektórych krajach (Anglja, Francja, Danja) doprowadziło do tego, że rządy jawnie reakcyjne zastąpione zostały przez rządy nawpół socjalistyczne i pacyfistyczne, mające pod nowemi sztandarami prowadzić w dalszym ciągu dawną politykę burżuazyjną.

f) Jednocześnie ze zmniejszaniem się wpływu związków reformistycznych i z ich osłabieniem moralnem, politycznem, organizacyjnem, i finansowem nastąpił wzrost związków rewolucyjnych i mniejszości związkowych, których rola wzrosła nietylko w ogólnych walkach politycznych proletarjatu, lecz i w jego walkach ekonomicznych.

g) Wpływ Międz. Kom. i partji Kom. w międzynarodowym ruchu zawodowym wzrósł znacznie. Znalazło to wyraz w tem, że Czerw. Międz. Zawodowa z Międzynarodowego Komitetu Propagandy, którym była początkowo, przekształciła się w rzeczywistą organizację światową rewolucyjnych bojowych związków zawodowych świata.

h) Wszystkie te przyczyny doprowadziły z jednej strony do wściekłego ataku reformistów na rewolucyjne związki zawodowe (wydalanie komunistów, organizowanie wydziałów antybolszewickich wzrost kampanji oszczerczej itd.) a z drugiej — do prób ze strony tejże Międz. Amsterdamskiej poprowadzenia na pasku rewolucyjnego ruchu zawodowego.

i) W związku z przekształceniem reformistycznych kierownictw związkowych w narzędzia reakcji faszystowskiej, w pewnych krajach (Niemcy) wyłaniają się tendencje ku zmianie taktyki MK., za występowaniem ze związków zawodowych i zakładaniem nowych organizacji zawodowych.

Wszystkie te fakty zasadnicze trzeba wziąć pod uwagę przy ustalaniu naszej dalszej polityki w ruchu zawodowym.

II. Walka o jedność związków zawodowych.

Po przez całą działalność Międz. Kom. przewija się czerwoną nicią walka o zjednoczenie międzynarodowego ruchu zawodowego. Nie jest to rezultatem fetyszystycznego stosunku do organizacji, lecz wynika ze świadomości że **komuniści walcząc wewnątrz związków zawodowych o jedność, rozszerzają sferę wpływów partyj komunistycznych i Międz. Kom., nie zrywając ani na** chwilę łączności z masami. Walka o jedność w ruchu zawodowym jast najlepszem sposobem, najlepszą metodą zdobycia mas. To też Międz. Komunistycznej oraz należącym do niej partjom Kom. niewolno dopuścić do zmiany swej linji zasadniczej. Stare hasła Międz. Kom.: **zdobywanie a nie rozbijanie związków, walka z ucieczką ze związków zawod. walka o wstępowanie z powrotem tych, którzy ze związków wystąpili, walka o jedność związków** — pozostają w mocy i przeprowadzane być muszą z całą stanowczością i energją.

Walka o jedność związków niezbędna jest nietylko w tych krajach, gdzie znaczna większość rewolucyjnych robotników należy do związków reformistycznych, lecz również i w tych krajach, gdzie istnieją obok siebie reformistyczne i rewolucyjne centrale związkowe. (Francja, Czechosłowacja). Partjom komunistycznym niewolno pod żadnym pozorem pozostawiać monopolu na walkę

o jedność związków w rękach reformistów, którzy z frazesem jedności na ustach rozbijają, korumpują i demoralizują ruch robotniczy. W walce o jedność związków jest również obowiązkiem komunistów nie pozwalać na rozpraszanie się robotników wykluczonych ze związku i niezorganizowanych, zbierać ich i organizować do dalszej walki z kapitałizmem i reformizmem. Ale i w tym wypadku najważniejszem zadaniem organizacji wykluczonych i istniejących równolegle jest walka o przywrócenie jedności.

III. Międzynarodówka Amsterdamska i jej lewe skrzydło.

Stosunek nasz do Międz. Amsterd., ustalony przez poprzednie Kongresy, pozostaje nadal w mocy Międz. Amsterd. w osobie swych ciał kierowniczych jest ostoją międzynarodowego imperjalizmu, organizacją, która szczególnie jaskrawo wyraża konserwatyzm, zacofanie, ograniczoność narodową i nastroje burżuazyjno-imperjalistyczne warstw robotniczych najbardziej przez burżuazję zdemoralizowanych. To też wałka z Międz. Amsterd. z jej teorją i jej praktyką jest i nadal najważniejszem zadaniem Międz. Kom. i jej sekcyj. Bezlitosne demaskowanie sług kapitału, walka na śmierć i życie z tą ostoją reakcji burżuazyjno-kapitalistycznej i faszystowskiej — oto hasło najbliższego okresu.

W walce z Międz Amsterd. niewolno nam zapominać następujących dwuch momentów:

a) że w Amsterdamskich związkach zawodowych znajdują się miljony robotników,

b) że powstało w nich, aczkolwiek bezszktałtne i politycznie chwiejne, jednak lewe skrzydło.

Przynależność miljonów robotników do Międ. Amsterdamskiej musi skłonić partje komunistyczne do udziesięciokrotnienia swych wysiłków w walce o uwolnienie tych robotników od złudzeń reformistycznych. Lecz nie wystarcza tu wzmocnienie agitacji i propagandy. Wyzwalanie robotników z pod wpływu złudzień reformistycznych rozwijać się będzie w tym stopniu, w jakim komuniści w dalszej swej pracy potrafią obejmować rolę kierowniczą w walkach ekonomicznych proletarjatu. Momenty zatargów ekonomicznych sprzyjają szczególnie stosowaniu taktyki jednolitego frontu w samej akcji oraz demaskowaniu faszystowsko-łamistrajkowskiej roli przewódców związkowych. Lewe skrzydło Międzyn. Amsterdamskiej nie posiada jasnego programu ani jasnej taktyki. Owo lewe skrzydło, które w szeregach swych posiada kilka prądów, nie próbowało nawet wypracować jakiekolwiek platformy.

Dążności opozycyjne zarysowują się głównie w sprawie stosunku do rosyjskich związków zawodowych, ale w zasadniczych sprawach politycznych (odszkodowania, plan rzeczoznawców, polityka kolonialna, koalicja z burżuazją itd.), lewe skrzydło nie różni się dotychczas zdecydowanie od prawego.

Zasadniczy i kardynalny brak lewego skrzydła polega na tem, że chce pojednać reformizm z komunizmem i wzbudza nadzieję, jakoby pomiędzy temi dwoma śmiertelnymi wrogami mogła istnieć linia pośrednia. Ta chwiejność, ta niekonsekwencja polityczna

i połowiczność ujawniła się namacalnie na Wiedeńskim Kongresie Międz. Amsterdamskiej, gdzie lewe skrzydło odzwierciadlało poważne wrzenie w masach — szczególnie angielskich, które niezadowolone są ze starej polityki i szukają wyjścia z reformistycznego zaułka.

Określa to nasz stosunek do lewego skrzydła.

Międz. Kom. i partje Kom. popierają lewe skrzydło w tym stopniu i o tyle, o ile walczy ono rzeczywiście z programem i taktyką Międz. Amsterdamskiej.

Przecenianie lewego skrzydła, zamilczanie jego połowiczności i niekonsekwencji byłoby wielkiem błędem. Komuniści oraz organizacje zawodowe, znajdujące się pod ich wpływem, muszą proponować lewemu skrzydłu Międz. Amsterd. tworzenie wspólnych organów akcji przeciw burżuazyjno-kapitalistycznej reakcji.

Decydujący dla tego rodzaju propozycji jest moment akcji, moment wspólnych wystąpień. Komuniści muszą żądać, aby lewe żywioły Międz. Amsterd., które mówią, że pożądane jest porozumienie z rewolucyjnemi związkami zawodowemi, przeprowadzały wnioski te w praktyce, w walkach codziennych, w każdym kraju. Gotowość tych żywiołów do wspólnych akcji będzie dla nas miarą poparcia, jakiego możemy im udzielić. Komuniści nie powinni zapominać, że lewe skrzydło Międz. Amsterd. chce ratować tę ostatnią nie zapomocą radykalnego zerwania ze starą taktyką, lecz za pomocą drobnych zmian w tej taktyce.

Zadanie partji komunistycznych polega na tem, aby zapomocą związków znajdujących się pod ich wpływem oddziaływać w pożądany sposób na poszczególne części Międz. Amsterdamskiej.

IV. Walka o jedność międz. ruchu zawodowego.

Cztertoletnia praca Czerwonej Międz. Zawodowej doprowadziła do połączenia i zjednoczenia wszystkich żywiołów rewolucyjnych międzynarodowego ruchu zawodowego, do jednolitej organizacji światowej. Monopol Międz. Amsterd. został już dawno pogrzebany. Zadanie Międz. Komunistycznej i partyj kom. polega na energicznej walce o dalsze jednoczenie związków rewolucyjnych, o ich skupianie się wokół Czerwonej Międz. Związkowej, i o wzmocnienie wpływów komunistycznych, oraz komunistycznego kierownictwa w Czerwonych związkach wszystkich krajów. Zadanie to rozwiązane być może tylko wtedy, gdy i na tem polu poprowadzona zostanie z całą konsekwencją walka o jedność ruchu zawodowego.

Wzrastający kryzys ideologiczno-polityczny w Międz. Amsterd. powstanie lewego skrzydła, które dąży do jednolitego frontu z lewemi, rewolucyjnemi związkami oraz wzrost nastrojów rewolucyjnych w angielskim ruchu zawodowym — dają Międz. Kom. oraz Kom. partjom wszystkich krajów możność prowadzenia z powodzeniem decydującej walki o przywrócenie jedności międzynarodowego ruchu zawodowego. Jedność ta mogłaby być przywrócona przez zwołanie międzynarodowego kongresu jedności, na którym byłyby reprezentowane na zasadzie proporcjonalności wszystkie

związki zawodowe, należące do Międz. Amsterd. oraz do Czerwonej Międz. Zawodowej. **Międzynarodowy Kongres jedności**, na którym musiałby być reprezentowane organizacje zawodowe całego świata, mógłyby stworzyć podstawę dla nowej, zjednoczonej Międzynarodówki zawodowej, która byłaby rzeczywistą organizacją światową, zorganizowanego zawodowo proletarjatu. Kongres taki oznaczałby potężny krok naprzód na drodze zbierania wszystkich sił do walki z burżuazją. Stworzenie zjednoczonej Międzynarodówki na podstawie wolności agitacji i najsurowszej dyscypliny we wszystkich akcjach przeciwko burżuazji musiałoby z natury rzeczy doprowadzić do rozwiązania dwuch istniejących obecnie równolegle Międzynarodówek. (Międz. Czerwona i Międz. Amsterdamska). Ale dopóki nie udało nam się jeszcze przywrócić jedności międzynarodowego ruchu zawodowego — dopóty Międzynarodówka Komunistyczna i partje komunistyczne muszą okazywać w dalszym ciągu poparcie i pomoc Czerwonej Międzynarodówce Zawodowej, oraz wszystkim należącym do niej organizacjom.

V. Słabe strony naszej pracy.

Pomimo wielkiej pracy dokonanej przez wszystkie partje komunistyczne w dziedzinie ruchu zawodowego, ostatnie dwa lata naszej pracy wykazały również zjawiska, które zwalczane być muszą w sposób najbardziej stanowczy. Ogółem wziąwszy, słabe strony naszej roboty w związkach zawodowych są następujące:

1. Brak w wielu krajach frakcji komunistycznych, lub tam, gdzie one istnieją — tworzenie ich od góry.

2. Nietworzenie frakcji w organizacjach zawodowych, kierowanych przez komunistów lub przez bliskie im żywioły.

3. Nietworzenie frakcji również w związkach reformistycznych, jeśli istnieją równoległe organizacje rewolucyjne (Francja).

4. Niedostateczna dyscyplina wśród członków partji, którzy nieraz przeprowadzają własną linję indywidualną, a w następstwie— ucieczka ze związków zawodowych i wypracowywanie własnej, odrębnej polityki zawodowej, niezależnej od uchwał partji i Międz. Komunist. (Niemcy).

5. Lekceważący stosunek partyj do związków rewolucyjnych, utworzonych obok związków reformistycznych (Ameryka, Belgja, Holandja), zamiast systematycznego kierowania tymi robotnikami i wychowywania ich w duchu naszej taktyki.

6. Abstrakcyjna (oderwana) propaganda w związkach zawodowych, zamiast zaostrzania walki z reformistami na tle codziennych potrzeb klasy robotniczej.

7. Niepoświęcanie dostatecznej uwagi pracy w dziedzinie komitetów fabrycznych z małemi wyjątkami (Niemcy) i nieumiejętność wyzyskiwania masowych walk ekonomicznych dla tworzenia komitetów fabrycznych.

8. Słabe zwalczanie tradycji i przesądów cechowych, zakorzenionych jeszcze bardzo głęboko nawet w szeregach rewolucyjnych robotników.

9. **Bardzo złe** przygotowywanie ogólno-polityczne i partyjne

kongresów i konferencyj międzyzwiązkowych i związkowych, oraz zupełnie przypadkowe występowanie komunistów na tego rodzaju zgromadzeniach.

10. Nadmiernie nerwowe reagowanie na rozłamowe zarządzenia reformistów i niedostateczne wyzyskiwanie polityczne a w szczególności masowych wydalań ze związków.

11. Niedocenianie faktu, że fabryka, komitet fabryczny, i związek zawodowy stanowią naturalne pole dla organizacji jednolitego frontu robotników.

12. Niedocenianie roli roboty zawodowej, a co za tem idzie, niepoświęcanie jej dostatecznej uwagi ze strony prasy partyjnej. Centralne organy wielu partyj poświęcają za mało miejsca zagadnieniom zawodowym. Brak jest zawodowej literatury agitacyjnej i propagandystycznej.

Wszystkie te słabe strony istnieją w rozmaitym stopniu prawie we wszystkich krajach. **Zasadniczym brakiem i punktem wyjścia wszystkich błędów naszej pracy zawodowej jest to, że w fabrykach i przedsiębiorstwach niema komórek lub też są tylko w zarodku.** Tworzenie komórek fabrycznych jest niezbędnym warunkiem budowy frakcyj od dołu, wzmocnienia aktywności wszystkich członków partji w dziedzinie ruchu zawodowego i przeprowadzania jednolitej linji na wszystkich stopniach organizacji zawodowej.

VI. Nasze najbliższe zadania.

1. Centralnem zadaniem wszystkich partyj komunistycznych jest tworzenie zdolnych do walki frakcyj, począwszy od fabryk, zarówno po linji fachowej jak i po linji ogólno-zawodowej oraz wzmocnienie kontroli organizacyj partyjnych nad działalnością poszczególnych członków, a w szczególności frakcji związkowych.

2. Punkt ciężkości pracy przeniesiony być musi na masy i fabryki. Z natury rzeczy wyłania się stąd potrzeba zakładania komórek fabrycznych tam gdzie ich jeszcze niema i dalszego rewolucjonizowania i pogłębiania pracy w istniejących już komitetach fabrycznych Dążyć trzeba do tego, aby komitety fabryczne brały czynny i energiczny udział w walkach ekonomicznych, aby tam gdzie trzeba, występowały przeciw reformistycznym związkom, jeśli te przechodzą na stronę przedsiębiorców.

3. W każdej partji musi być postawiona i praktycznie rozwiązana sprawa organów walki dla kierownictwa walkami ekonomicznemi. Szczególnie konieczne jest to tam, gdzie rewolucyjni robotnicy należą do reformistycznych związków zawodowych i gdzie wynik akcji ekonomicznych zależy od zakulisowych rokowań prowadzonych przez przewódców związkowych i od ugodowości tych przewódców.

4. W każdym kraju wszystkie samodzielne, rewolucyjne związki zawodowe zarówno jak i związki utworzone przez wykluczonych muszą być zjednoczone i związane przez komitety akcji z opozycją w związkach reformistycznych.

5. Walka ze zdradą przewódców związkowych musi być zaostrzona i w fabrykach omawiane być muszą wszystkie ich zdra-

dzieckie działania. Spopularyzować trzeba w masach hasło: „Precz ze zdradzieckimi biurokratami w szeregach proletarjackich."

6. Tam, gdzie w ruchu zawodowym istnieje rozłam, musi być przeprowadzana w masach systematyczna walka o przywrócenie jedności ruchu zawodowego przez zwołanie ogólno-zawodowego kongresu zjednoczeniowego na zasadach przedstawicielstwa proporcjonalnego i swobody walk ideowych. Przywrócenie jedności rozbitego ruchu zawodowego, celem wspólnej akcji robotników wszystkich kierunków przeciw kapitałowi — musi stać się centralnem hasłem okresu najbliższego.

7. Tam, gdzie pod wpływem politycznego i ekonomicznego łamistrajkostwa biurokracji związkowej wzmogło się występowanie ze związków zawodowych, partja musi prowadzić energiczną walkę z wszelkiemi nastrojami depresji i bierności. Ucieczka komunistów ze związków zawodowych musi się spotkać z bezwględną walką. Walka w tych krajach musi się toczyć pod hasłem: „Z powrotem do związków zawodowych!"

8. Trzeba przystąpić energicznie do organizowania i wciągania do walki robotników niezorganizowanych. Byłoby błędem tworzenie nowych organizacji dla robotników niezorganizowanych, naturalnym pierwiastkowym punktem zjednoczenia wszystkich niezorganizowanych, pomiędzy niemi i tych, którzy z różnych przyczyn wystąpili ze związków zawodowych — jest komitet fabryczny, oraz komitet akcji lub walki podczas wystąpień itd. Całokształt pracy nad zjednoczeniem robotników niezorganizowanych musi mieć na celu powrót do związków, przeistoczenie robotników, nie zadowolonych z polityki związkowej w czynnych bojowników przeciw biurokracji związkowej.

9. Należy zwrócić szczególną uwagę na organizowanie robotników tych gałęzi pracy, które mogą grać decydującą rolę w walce proletarjatu o władzę (transport, górnictwo, metalurgja, przemysł chemiczny, elektrownie, gazownie itd.) Miarą pracy partyj komunistycznych w związkach zawodowych będą rezultaty ich pracy nad jednoczeniem i organizowaniem najważniejszych wyżej wymienionych gałęzi pracy gospodarstwa społecznego.

10. Przystąpić należy do tworzenia komitetów mieszanych (francusko-niemieckich, niemiecko-polskich, niemiecko-czeskich, angielsko-rosyjskich, rosyjsko-polskich, francusko-włoskich, francusko-niemiecko-włoskich itd.), dla organizowania wspólnych akcyj równoległych po obu stronach granic państwowych. Takie komitety mieszane mogą grać olbrzymią rolę, jeśli partje potraktują poważnie sprawę tworzenia ich, i doboru kandydatów dla tych międzynarodowych i międzypaństwowych organow walki.

11. Partje Komunistyczne tych krajów, których burżuazja wyzyskuje ludy kolonjalne i półkolonjalne, muszą zwrócić uwagę szczególną na rosnący ruch zawodowy w kolonjach, aby, po pierwsze, uwolnić te młode organizacje zawodowe od ideologji nacjonalistycznej, po drugie, wyrwać je z pod wpływu imperjalistycznej polityki biurokracji związkowej metropolji.

12. W tych krajach, gdzie pod chorągiewką niezawisłości i autonomji związków zawodowych prowadzona jest polityka wroga

partjom komunistycznym i komunizmowi, należy wzmocnić pracę wśród mas, demaskować antiproletarjacką istotę tych haseł i wzmocnić współpracę z żywiołami Syndykalistycznemi, stojącemi na gruncie uchwał Kongresu Czerw. Międz. Zawod. Walka z demagogją i chaosem ideowym anarcho-syndykalizmu jest najważniejszem zadaniem partyj komunistycznych tych krajów.

13. Warunkiem powodzenia w walce jest znajomość naszych przeciwników. Dlatego też partje komunistyczne muszą wraz ze związkami zawodowemi przeprowadzić staranne studja nad organizacjami przedsiębiorców, ich budową wewnętrzną, nad organami przez nie tworzonemi i nad ich metodami korumpowania i rozbijania organizacyj robotniczych. Przedsiębiorcy mają wielu ajentów wśród robotników. Partje komunistyczne i rewolucyjne związki zawodowe muszą utworzyć kontrwywiad gospodarczy, aby znać siły i granice oporu swych wrogów klasowych.

14. Wszystkie partje komunistyczne muszą stworzyć ścisłą łączność pomiędzy związkami zawodowemi a ich członkami znajdującymi się na służbie wojskowej. Tworzenie specjalnych organów i kas, wiążących żołnierzy z odnośnemi związkami może oddać wielkie usługi w pracy antymilitarystycznej partyj komunistycznych. Szczególnie dążyć trzeba do nawiązania ściślej łączności pomiędzy organizacjami marynarzy a marynarzami floty wojennej.

VII. Zakończenie.

V Kongres Międzynarodówki Komunistycznej zatwierda wszystkie uchwały poprzednich Kongresów w sprawie zadań komunistów w ruchu zawodowym i zwraca uwagę wszystkich partyj komunistycznych na wyjątkową wagę pracy w związkach zawodowych. **W pracy tej niedopuszczalne są żadne wahania. W okresie przygotowywania rewolucji związki zawodowe odgrywają wielką rolę, w chwili rewolucji socjalnej będą odgrywały rolę wyjątkową, zaś po zwycięstwie proletarjatu, gdy staną się organami dyktatury proletarjackiej przypadnie im najważniejsze zadanie budownictwa socjalistycznego.** Linja wytknięta przez wszystkie Kongresy musi być przeprowadzona z jaknajwiększą uporczywością.

Zdobycie związków zawodowych oznacza zdobycie mas. Wszystkie partje komunistyczne uczyniły na tej drodze bardzo wielki krok naprzód. Trzeba iść dalej pomimo zdrad biurokracji związkowej, pomimo chwilowych porażek i wahań mas w tej sprawie. Chodzi tu o byt lub niebyt rewolucji socjalnej. Dlatego też V Kongres Międz. Kom. wzywa wszystkie swe sekcje, aby ani na krok, ani na włos nie odstępowały od powziętych uchwał i aby doprowadziły do końca sprawę zdobycia związków zawodowych, to znaczy zdobycia mas.

V Kongres poleca wszystkim komunistom, aby reprezentowali powyższe zasady na mającym się odbyć III Kongresie Czerwonej Międzynarodówki Zawodowej.

SPROSTOWANIE.

W zeszycie I „Rezolucji V Kongresu" przepuszczony został, przez niedopatrzenie cały ustęp stanowiący początek VIII rozdziału uchwały taktycznej. Po słowach „masowych partji komunistycznych, zdolnych do manewrowania", (koniec str. 9) następuje poniższy ustęp:

* * *

VIII. O taktyce jednolitego frontu.

Pomimo wielkie wykoszlawienia i błędy oportunistyczne popełnione przez prawicę w stosowaniu taktyki jednolitego frontu, błędy które gdzieniegdzie doprowadziły do upadku partji komunistycznej — stosowanie taktyki jednolitego frontu w okresie między IV a V Kongresem Kominternu dało nam niewątpliwie korzyści i dokonało procesu przeistoczenia całego szeregu sekcji Kominternu w partje masowe.

W okresie, kiedy partje komunistyczne w całym szeregu najważnieszych krajów są w mniejszości, kiedy socjaldemokracja wskutek określonych warunków historycznych ma jeszcze za sobą masy proletarjackie, kiedy ofensywa kapitału w rozmaitych formach trwa, kiedy klasa robotnicza nie wykazuje dostatecznej energji do prowadzenia trudnych walk decydujących, — taktyka jednolitego frontu była i jest słuszna i konieczna.

Z doświadczenia zdobytego w stosowaniu taktyki jednolitego frontu, a niejednokrotnie podkreślanego przez Międzynarodówkę Komunistyczną wynika, że sama formuła już nie wystarcza, że partje Kominternu w okresie obecnym nie umieją stosować taktyki jednolitego frontu „samej w sobie" i że wobec tego, że istniało niebezpieczeństwo, iż taktyka ta z rewolucyjnej metody bolszewickiej, zamieni się w taktykę oportunistyczną oraz stanie się źródłem rewizjonizmu.

Taktyka jednolitego frontu jest tylko metodą agitacji i rewolucyjnej mobilizacji mas na cały obszar. Międzynarodówka Komunistyczna odrzuca wszelkie próby tłomaczenia tej taktyki, jako koalicji politycznej z kontrrewolucyjną socjaldemokracją.

Rewolucyjna taktyka jednolitego frontu może być stosowana należycie tylko wtedy, kiedy każda sekcja posiadać będzie całkowitą świadomość niebezpieczeństw tej taktyki i, nie przejmując mechanicznych formuł, stawia sobie konkretne zadanie, wciągnięcia, organizowania i skupiania mas do walki o określone potrzeby codzienne i częściowe żądania ale zawsze orjentując się na rewolucję, zawsze stawiając sobie za cel prowadzenie do walki większości decydujących warstw proletarjatu i dokonanie tym sposobem przejścia do ofensywy na burżuazję.

I. Stosowanie taktyki jednolitego frontu **od dołu**, jest niezbędne wszędzie i zawsze z wyjątkiem może rzadkich momentów w ogniu decydujących walk, podczas których rewolucyjni komunistyczni robotnicy są zmuszeni do walki zbrojnej nawet przeciwko grupom robotniczym, przeciwko takim proletarjuszom, którzy wskutek braku świadomości klasowej stoją po stronie wroga.

Lecz i w tych wyjątkowych momentach itd. itd.

Cena 30 gr.